

Daar staan ze dan, keurig op een rijtje, de mannen van bijvoorbeeld de plastic badmintonshuttle die vliegt als een van veren. FOTO PETER ELENBAAS

FRENK IS GEEN ONDERNEMER

OP VERJAARDAGEN zaten ze keurig op een rijtje. De één had een bakkerij, de ander een bollenbedrijf, de derde een drukkerij. Ondernemers onder elkaar, ouwe jongens krentenbrood. Hoe meer jenever er in ging, des te harder ze begonnen te kankeren op Joop den Uyl. En altijd weer kwam het moment dat ze hun vizier richtten op mij – jong en onbedorven en zo rood als een kroot. “Wacht maar tot je zelf belasting betaalt, dan piep je wel anders.”

Mijn vader amuseerde zich kostelijk met de tirades van die diknekkers, want ook hij was een kleine zelfstandige. Bruin- en witgoed was de corebusiness van de familie. De lampenwinkel die mijn opa in 1928 had opgezet, was door mijn vader en mijn oom uitgebouwd tot een elektrotechnisch installatiebureau plus een winkel waar tv's, wasmachines en koelkasten werden verkocht.

Als oudste zoon was ik voorbestemd mijn vader op te volgen. Er was alleen één probleem, of eigenlijk twee: winst vond ik een vies woord – de jaren zeventig waren in volle gang – én ik had geen verstand van elektriciteit. Ik werd in het magazijn gestald of moest mee de weg op, televisies en wasmachines sjouwen. Soms, als het erg druk was, mocht ik in de winkel achter de toonbank, maar daar liep ik vooral hinderlijk in de weg.

Nee, een zakenman was ik niet, en toen ik op een verloren middag mijn vaders studieboeken opensloeg, wist ik zeker dat mijn toekomst elders lag. ‘Go west, young man, go west!’, zei ik tegen mezelf en vol goede moed trok ik de wilde wijde wereld in.

De mannen met wie ik nu een borrel sta te drinken, zijn uit heel ander hout gesneden. Echte

ondernemers zijn het, die niet alleen graag geld verdienen, maar ook voortdurend bedenken hoe ze hun producten kunnen verbeteren. Innoveren heet dat, het toverwoord in de moderne zakenwereld, al geeft de Dikke Van Dale merkwaardigerwijs ‘Wolkers innoveert voortdurend’ als voorbeeld.

Maar voor boeken hebben deze entrepreneurs van het midden- en kleinbedrijf geen tijd. Niet

EEN MOBILITEITOPLOSSING VOOR KINDEREN TOT VIER JAAR

voor niets zijn ze geselecteerd voor de Amsterdamse Innovatie Trofee, een initiatief van het door het ministerie van Economische Zaken gefinancierde adviesbureau Syntens – ‘Een bedrijf is een mens bij Syntens’.

De één is bezig met een revolutionaire messenslijper, de ‘Sharp-Easy’, de ander met ‘een mobiliteitsoplossing voor kinderen tot vier jaar’. Er is een ‘SteigerMover’ voor het sneller monteren van systeemplafonds, een ‘Caddy Up’ waarmee golfers zich kunnen vervoeren en een ‘Black Spot Mirror’ om de dode hoek in vrachtwagens te verkleinen. Weer een ander bedrijf probeert een kunststof badmintonshuttle met de vliegeigenschappen van een veren shuttle te ontwikkelen en de ‘Wattcher’ is de naam van een ‘sfeervolle energiemeter voor in de huiskamer’.

Van de 48 ingediende vindingen zijn er tien ge-

selecteerd. De ondernemers krijgen tienduizend euro om hun idee onder begeleiding van Syntens uit te voeren. De trofee wordt eind 2006 uitgereikt aan de Willie Wortel met het grootste doorzettingsvermogen.

De tien kandidaten worden vanmiddag gepresenteerd door George Parker, een kaalhoofdige ‘stand-up magician’ die zijn goocheltrucs gebruikt om de ondernemers te vertellen hoe ze hun creativiteit kunnen opwekken. Dat lijkt moeilijker dan het is:

“Als je geen ideeën meer hebt, wil dat niet zeggen dat ze er niet meer zijn.”

“Schaamte is een vijand van creativiteit. Wees nooit bang om voor gek te staan.”

“Nachtdromen verwerken je verleden. Dagdromen creëren je toekomst.”

Er fladderen woorden langs als kruisbestuiving en wisselwerking, processen en markten, duurzame groei en innovatietrajecten. Mijn gedachten dwalen af en ik kijk naar buiten, waar een oude havenkraan van Figeo als een reiger roerloos langs het water staat. Deze plek, de prachtig gerenoveerde Kompaszaal van Loods 6 aan de KNSM-laan, was in vroeger tijden de aankomst- en vertrekhal van de Koninklijke Nederlandsche Stoomboot Maatschappij. Ik sluit mijn ogen en probeer me voor te stellen hoe het hier krioelde van de avonturiers. Ook zij droomden van een nieuw leven vol innovaties en creativiteit.

Go west, young man, go west.

FRENK DER NEDERLANDEN
e-mail: frenk@parool.nl

Strijd om geld oude gebouwen

Van een verslaggeefster

AMSTERDAM – Amsterdam trekt samen met de drie andere grote steden ten strijde tegen de nieuwe subsidieregeling voor monumenten, die een verschrapping inhoudt.

Door de nieuwe regeling dreigt de restauratie van vervallen panden te duur te worden.

Vanaf volgend jaar krijgen eigenaren van monumenten alleen nog geld voor het onderhoud van hun panden en niet meer voor grondige restauraties.

Het wordt peperduur om panden nog op te knappen, zegt de gemeente, en de raadsleden vrezen voor het lot van historische panden.

Wethouder Hannah Belliot van Cultuur beloofde de gemeenteraad gisteren het kabinet te wijzen op de consequenties voor de binnenstad: “Ik ben hier samen met de drie andere grote steden al heel actief mee bezig.”

PAROOL THEATER

Dvora Davis in een bomvolle zaal

HET WAS EEN hectisch avondje in Het Parooltheater. Zo viel Joop Braakhekke even binnen om een kijkje te nemen, voordat hij dinsdag het publiek zal komen trakteren op (culinaire) verhalen en verrassingen. En terwijl hij nog in de weer was met de cd-speler, arriveerde de ster van gisteravond: jazz-zangeres Dvora Davis.

Langzaam druppelden ook haar musici binnen. Niet twee, zoals ze had aangekondigd, maar wel vier. En ja, het paste – als altijd – weer op de vierkante centimeter. Dvora, haar trompettist, saxofonist en percussionist op het podium, de pianist ervoor.

Even leek het overigens wel de dertiende, in plaats van een dag later. De geluidsinstallatie gaf om onduidelijke redenen geen geluid en op de valreep rukte men uit voor een nieuwe. De vedette bleef kalm. En ondertussen liep de zaal meer dan bomvol. Men zat, stond, hing en een aantal laatkomers had pech. Ze konden, en mochten, er echt niet meer in.

En toen was er, iets na negenen, dan Het Concert. Ja, in hoofdletters, want het was een memorabele muzikale avond. Wat een stem, wat een musici en – zeker ook – wat een performance.

‘Summertime’ was de eerste song waarmee Dvora Davis het publiek à la minute aan zich wist te binden. Ook haar allerlaatste nummer, ver over elf uur, kwam uit de klassieker *Porgy & Bess*: ‘I love you Porgy’.

Een ‘celebration of voice’ moest het worden, zo beloofde Dvora het publiek op voorhand. Met *standards* als ‘You don’t now what love is’, ‘Caravan’, ‘Night and

Day’ en ‘Love for Sale’, maar ook met eigen repertoire. Want Dvora zingt niet alleen, ze is ook nog songwriter.

Een beetje latin, ‘some real deep blues’, *lovesongs*: de zangeres draaide er haar hand niet voor om.

Ze mag dan misschien geen enorme bekendheid genieten bij het grote publiek, ze is wel degelijk een jazzdame met een fikse staat van dienst. Ze werkte als producer bij een klein label, trad op met jazz-idolen als Jamie Cullum en – aldus haar beknopte bio – ‘she brought the house down as she always does’. Niets om gelogen, zo bleek ook gisteren. Ze woonde een poos in Spanje, toerde met een eigen band door het buitenland maar ‘now she is back at home to stay!’

Het doel dat haar voor ogen staat? Veel optreden, een publiek dat ‘om meer’ vraagt, een toer door Nederland en Europa en, uiteindelijk, een eigen jazzorkest.

Met de mannen met wie ze gisteren speelde, klonk het overigens ook als een klok. Zo waagde Dvora zich ook aan een aantal songs uit het repertoire van Billie Holiday en Ella Fitzgerald.

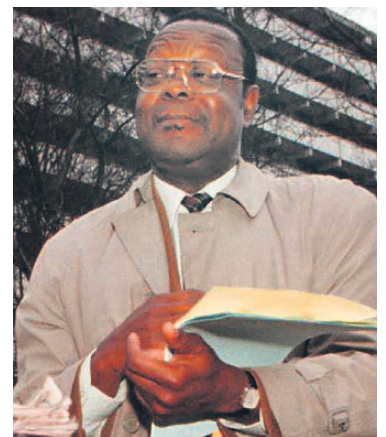
En met haar diepe stem en Fitzgerald-achtige improvisaties werd het een enerverend muzikaal feestje.

Na afloop had het publiek er eigenlijk nog geen genoeg van. Maar het was niet anders. Een ding was echter overduidelijk geworden: ‘Dvora is here to stay’.

CORRIE VERKERK

Maandag in het Parool Theater: zanger Jan-Paul van Spaendonck met zijn ‘Therapeutisch Liedboek’.

HERSTEL

Emile Esajas FOTO GPD

Per abuis verscheen bij het bericht over Emile Esajas – hij is uit de fractie van Solidariteit Zuidoost gestapt – gisteren een foto van een man die niet Emile Esajas is. De man stond naast Esajas op een archiefphoto en wij maakten de verkeerde uitsnede. Hierboven de echte Esajas.

Overigens was ook het bijschrift bij de maquette van de buurt rond het Amstelstation gisteren niet helemaal correct.

De omstreken parkeergarage was niet linksboven te zien als donkerblauw gebouw, maar ligt in het midden, onder de rode en gele gebouwen.